

מחודדים

ת"ר ושינתם שיהיו דברי תורה מחודדים בפ"ך (קידושין 5).

אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה העומדים בין בים ובין ביבשה המקום ירחם עליהם וישמיעם ויציאם מצרה לרוחה ומאפילה לאורה ומשעבוד לגאולה השתא בעגלה ובזמן קריב ונאמר אמן:

סיכומי דף היומי
 מערכת: 073-249-0403
 sikumhadaf12@gmail.com

לע"נ
 הגה"ח ר' פינחס רוזנבוים זצ"ל
 נלב"ע נ"ו ניסן תשע"ז

גליון
 386

סנהדרין דף מ"ו. יום שב"ק פרשת בא ג' שבט תשפ"ה

דף מ"ו - ע"א

תליית נשים - לרבי אליעזר: איש נתלה פניו - כלפי העם, ואשה כלפי - העץ, ודורש 'כי יהיה באיש' לבן סורר ומורה. **לחכמים:** אין האשה נתלית, ודרשו 'כי יהיה באיש' איש ולא אשה. ומה שתלה שמעון בן שטח באשקלון שמונים נשים היה משום צורך שעה.

בן סורר ומורה - לרבי אליעזר נסקל ונתלה שנאמר 'כי יהיה באיש' - ולא קטן, 'חטא' - יצא בן סורר ומורה שאין נהרג בחטא רק על שם סופו, ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות.

אין דנים שנים ביום אחד בשני עבירות אפילו שיש לשניהם אותה מיתה, ולכן הוצרך להורות שמעון בן שטח לפי שעה לתלות שמונים נשים המכשפות ביום אחד וכל אחת בעבירה אחרת. וכל שכן שאין דנים על שני מיתות ביום אחד וכגון בת כהן ובעלה או בת כהן וזוממי זוממיה. אבל אם שניהם בעבירה אחת ובאותה מיתה דנים ביום אחד.

יש רשות לבית דין להכות ולהעניש גם מי שאינו חייב מיתה על פי תורה, ולא שיתכוונו לחייב חיוב מיתה למי שאינו חייב חיוב מיתה, אלא כדי לעשות סייג לתורה, כמו שסיקלו מי שרכב על סוס בשבת בימי היוונים שהיה אז המצוות בזויות עליהם, וכן הילקו מי שהטיח את אשתו תחת התאנה.

משנה. תלייה - לת"ק: משקעים הקורה בארץ והעץ יוצא סמוך לראש וסומך ידי המת זו על זו ותולה אותו בידיו, **לרבי יוסי:** הקורה מוטה על הכותל כמו שהטבחים עושים ואינה נעוצה בארץ.

מורידים אותו מיד, ואם לן עובר בלאו 'לא תלין נבלתו על העץ' כי קבור תקברנו כי קללת אלקים תלוי' ששם שמים מתחלל שיגידו שתלוהו משום ברכת השם. וכל המלין מת עובר בלאו אלא רק הלינו לכבודו כדי להביא לו ארון ותכריכים.

אין קוברים אותו בקברי אבותיו, אלא שני בתי קברות היו לבית דין אחת לנהרגים ונחנקים ואחת לנסקלים ונשרפים. **נתעכל הבשר** ונתכפר במיתה ובזיון מלקטים העצמות וקוברים אותו בקברי אבות. **והקרובים** שואלים בשלום הדיינים והעדים כלומר שאין בליבם עליהם, שדנו דין אמת. **ואין מתאבלים** כדי שתהא הביזיון כפרה אבל אוננים שאין אנינות רק בלב.

דף מ"ו - ע"ב

'והומת ותלית' - שאין עושים כדרך המלכות שתולים ואחר כך ממיתים, אלא גומרים הדין סמוך לשקיעת החמה וממיתים אותו ותולים, אחד קושר ואחד מתיר כדי לקיים מצות תלייה.

'כי קבור' - שגם העץ נקבר, **לרבנן:** מי שאינו מחוסר רק קבורה יצא עץ שמחובר לקרקע המחוסר גם קציצה. אבל מה שמשקעים בארץ וחסר רק מעשה תלישה אינו כלום. **לרבי יוסי:** יצא עץ ששיקעו בארץ שמחוסר גם תלישה.

'כי קללת אלקים תלוי' - **למשנה:** שהוא חילול השם שיזכירו שמקלל השם תלוי. **רבי מאיר** במשנה מוסיף שהואיל שכתוב 'קללת' ולא 'מקלל' דורשים שכשאדם מצטער שכינה אומרת קלני מראשי קלני מזרועי וכל שכן שמצטער על דמי הצדיקים שנשפך. **רבי מאיר בברייתא:** משל לתאומים בעיר אחד ומינו למלך אחד מהם ואחד שודד, שאם יתלוהו יאמרו כולם שהמלך תלוי, משום שהאדם עשוי בדיוקנו של מקום.

'כי קבר תקברנו' - מהריבוי דורשים שכל המלין את המת עובר בלא תעשה. **ורמז לקבורה מהתורה,** ורב חמא שלא השיב כך לשבור מלכא, משום שסבר שמכאן נלמד רק דין ארון ולא קבורה בארץ, ומה שנאמר 'תקברנו', סבר שלא יקבל. וממה שנקברו צדיקים ושקבר השם את משה רבינו ושנתנבא אחיה השילוני שאביה בן ירבעם יזכה להיקבר, ומה שירמיה התנבא על אנשי ענתות שלא יקברו, הוא משום מנהג העולם.

איבעיא בטעם דין קבורה: אם הוא משום שלא יתבזה לעין כל שיראו שנרקב ונבקע או כדי שיהא לו כפרה במה שמורידים אותו לתחתיות. ונפקא מיניה אם אומר שאינו רוצה שיקברו, שטעם ביזיון יש ואין טעם כפרה שאמר שאינו רוצה בכפרה. ומה שנקברים צדיקים הוא משום כפרה שנאמר 'אדם אין צדיק בארץ' וגו'. ומה שלא נקברו בית ירבעם אלא אביה הוא משום שרק הוא היה ראוי לכפרה והם לא לפי שאף על פתח הקבר לא חזרו בתשובה, וכן אנשי ענתות.

איבעיא בטעם הספד: אם הוא משום כבוד המת או משום כבוד החיים. ונפקא מיניה כשאומר שלא יספידו שאין טעם כבוד המת ורק כבוד החיים, ואם מוציאים מן היורשים שלא מרצונם שכר ההספד שאין טעם כבוד החיים רק כבוד המת, 'למסקנא' משום כבוד המת. [ומה שחיכו לקבור את שרה בחברון עד שיבוא אברהם, יש לומר שנח לה לשרה שיתכבד בה אברהם. ומה שנאמר באביה בן ירבעם 'וספדו לו' יש לומר שנח לצדיקים שיתכבדו בהם אנשים. ומה שנאמר באנשי ענתות 'לא יספדו' יש לומר שאינו נוח לצדיקים להתכבד

ברשעים. ומה שאמר ירמיה לצדקיה 'והוי אדון יספדו לך' יש לומר שיתכבדו בו ישראל כמו שנתכבדו באבותיו].

סנהדרין דף מ"ז. יום א' פרשת בשלח ד' שבט תשפ"ה

דף מ"ז - ע"א

חזקיהו גירר עצמות אביו על מיטת חבלים, כדי שיהא כפרה לאביו, וגם לכלל ישראל נוח להם לחלל את כבודם בשביל חזקיהו.

רבי אמר אל תספידוני בעיירות קטנות שיעברו בשעת קבורתו רק בכרכים גדולים שיש בהם הרבה אנשים וגם מעיירות יתקבצו לשם ויתכבדו בו ישראל.

הלין המת לכבודו - לאסוף עליו בני העיירות, להביא לו מקוננות, להביא לו ארון ותכריכים, אינו עובר עליו - משום שעושה לכבוד המת.

סימן יפה למת שנפרעים ממנו אחרי מיתתו, וכגון שלא נספד ונקבר, או שחיה גורתו, או שגשמים מזלפים על מיתתו.

אין קוברים הרוגי בית דין בקברי אבות משום שאין קוברים רשע ליד צדיק, כמו שנאמר... 'ישליכו את האיש בקבר אלישע... ויחי ויקם על רגליו' שקם על רגליים ולביתו לא הלך, משום כדי שלא יקבר אצל צדיק, וכשם שאין קוברים רשע ליד צדיק כך אין קוברים רשע חמור אצל רשע קל ולכן עשו שני בתי קברות לבית דין ולא עשו ארבעה בית הקברות שכן קיבלו הלכה למשה מסיני.

'ויהי נא פי שנים ברוחך אלי' - שאליהו החיה מת פעם אחת, ואלישע החיה פעמיים, שהרי ריפא צרעת נעמן שנחשב כמת.

דף מ"ז - ע"ב

הרוגי בית דין - אין מתכפרים במיתתם והוכחה לזה שהרי אין קוברים אותם בקברי אבות, ודחו שיש להם כפרה רק לא מיד בקבורה ורק לאחר עיכול הבשר ולכן אין מתאבלים עליהם, לרב אשי: כיון שאין הכפרה רק לאחר צער חיבוט הקבר, וחיוב אבילות הוא משעת סתימת הגולל ולכן כיון שנדחה חיוב אבילות ידחה לגמרי, ולא שייך להעביר לקברי אבות עד שיתעכל.

מעשה באנשים שלקחו עפר מקבר של רב - והתיר שמואל בהנאה משום משמשי המת, שהרי שקרקע עולם הוא ואינה נאסרת, ורק קבר בניין אסור בהנאה, ומת מצוה קנה מקומו.

בגד שנארג לצורך מת - לאביי: אסור בהנאה, משום שהזמנה מילתא היא ולומד מעגלה ערופה. **לרבא**: מותר בהנאה, שהזמנה לאו מילתא היא ולומד כך מדין משמשי עבודה זרה שמותר.

סנהדרין דף מ"ח. יום ב' פרשת בשלח ה' שבט תשפ"ה

דף מ"ח - ע"א

הגמרא מביאה הוכחות לעניין זה

א. תנן, צעיף טמאה מדרס - שלפעמים האשה יושבת עליה, נתנה לספר תורה - טהורה מן המדרס (בלי טבילה), ומוכח שהזמנה מילתא הוא, ודוחים שכתוב נכרכה שהוא במעשה ולא רק הזמנה.

ב. תניא, מי שבנה קבר בעודו בחיים - מותר בהנאה, הוסיף

שורה אחרי מיתה - אסור בהנאה, ומוכח שהזמנה מילתא, ודחו שכבר קברו, ונקט והוסיף שגם אחרי הוצאת המת אסור, ורק אם מכיר האבנים שהוסיף מותר.

ג. תניא, החופר קבר לאביו וקברו במקום אחר הרי זה לא יקבר בו, ומוכח שהזמנה מילתא הוא, ודוחים שזה משום כבוד אביו.

ד. תניא, קבר חדש - מותר בהנאה, ורק אם הטיל בו נפל - אסור בהנאה, ומוכח שהזמנה לאו מילתא הוא, ודוחים שנאסר בהזמנה ולהוציא מדברי רבן גמליאל שסובר שאין נפל תופס קבר.

ה. תנן, מותר המת (שגבו מעות צדקה למת עני ונשאר), **לת"ק**: יתנו ליורשים, **לרבי מאיר**: יהא מונח עד שיבוא אליהו, **לרבי נתן**: יבנו לו מציבה או ליין לפני מיטתו, - **אביי** מפרש לשיטתו שלדברי ת"ק רק מה שנאסף לקבורה תופס ונאסר ושאר הכסף אינו נאסר, ורבי מאיר נסתפק בזה ולכן יהא הכל מונח, ורבי נתן סובר שנתפס ונאסר הכל. **רבא** מפרש לשיטתו שתנא קמא סובר שהמת מוחל על כבודו ומסכים לבוא לידי ביזיון כדי שיהא ליורשים, ורבי מאיר הסתפק בזה, ורבי נתן סובר שמוחל רק בשביל כבודו.

דף מ"ח - ע"ב

ו. תניא, היו אביו ואמו זורקים על המת בגדים יותר מהצורך - אחרים מצילים משום השבת אבידה, ומוכח שהזמנה לאו מילתא, ודחו שהם עושים כך משום מרירות ואינו נקרא הזמנה, (ורק בגדים שנגעו במיטת המת אסורים מדרבנן שיתחלפו בתכריכי המת).

ז. תניא, כיס שעשו אותו כדי להניח בו תפילין לא יניחו בו מעות, ומוכח שהזמנה מילתא, ודחו שרק אם הניח בתיק תפילין נאסר.

למסקנת הגמרא יש בעניין זה מחלוקות תנאים: תניא, ציפהו לתפילין זהב או שעשה מעור בהמה טמאה - פסולות, עור בהמה טהורה - כשרה הגם שלא עיבד לשם תפילין (וכן סובר רבא שהזמנה לאו מילתא הוא). **רשב"ג אומר**: גם עור בהמה טהורה פסול אם לא עיבד לשמה (וכן סובר אביי שהזמנה מילתא הוא). **'הלכה' למרימר**: הלכה כאביי, **לרבנן**: הלכה כרבא וכן פוסקים.

נכסי הרוגי מלכות - למלך, **לרבי יהודה**: ליורשים. **נכסי הרוגי בית דין** - ליורשים, ונחלקו בפירוש הפסוק 'הנה בכרם נבות אשר ירד שם לרשתו' **לרבנן** - מדין הרוגי מלכות לא ירשו בניו, ומה שנאמר 'אם לא את דמי נבות ואת דמי בניו ראיתי' הוא בבנים הראוי לצאת ממנו ולירשו. **לרבי יהודה** - שהרג אף את בניו כמו שנאמר 'את דמי בניו' וירשו מדין קרוב הראוי לירושה. ואף שכתוב בפסוק 'ברך נבות אלוקים ומלך' לא כדי שייחשב הרוגי מלכות רק להגביר רתיחת הדיינים שלא ירננו אחרי אחאב. וינס יואב אל אהל ה' ויחזק בקרנות המזבח' - **לרבנן**: שרצה להיות מהרוגי בית דין ולא מהרוגי מלכות, שיורישוהו בניו. **לרבי יהודה**: לחיי שעה דחה אותם.

'כה דבר יואב וכה ענני' - שאמר לו או יהרגו או שישאיר קללת דוד עליו אבל לא שניהם, ושלמה קיבל על עצמו ולכן נמצא כולם בזרעו, זב - ברחבעם, מצורע - העוזיהו, מחזיק בפלך [משום חולי רגלים שהוא כמחט בבשר החין] - באסא, נופל בחרב - יאשיהו, חסר לחם - יכניה. וזהו המאמר שנח להיות מן המקוללים שסופו לשוב עליו.

דף מ"ט - ע"א

יואב הרג את אבנר משום שהרג את עשאל, ואף שהיה רודף היה לו להצילו באחת מאיבריו שאם הכהו 'אל החומש' בדופן חמישית מקום שמרה וכבד תלוי בו בוודאי היה יכול לכווין באחד מאיבריו. ולכן נאמר 'ויטהו יואב אל תוך השער לדבר אתו בשלי' - שדנו דין סנהדרין. 'בשלי' - על עסקי שלו ששאל לו בערמה יבמה גידמת היאך חולצת ושחה להראות לו ושלף חרבו והרגו.

יואב הרג את עמשא שסבר שהוא מורד במלכות שאמר לו דוד 'הזעק לי את איש יהודה שלושת ימים', ונאמר 'ויוחר' וגו'. ועמשא דרש אך ורק הנאמר בדברי תורה 'רק חזק ואמץ' שאם בא המלך לבטל תורה אין שומעים לו ומצאם עסוקים בלימוד מסכת.

יואב נהרג משום שהיה מורד במלכות שנאמר 'והשמועה באה עד יואב, כי יואב נטה אחרי אדוניה ואחרי אבשלום לא נטה' שביקש לנטות ולא נטה. **לרבי אלעזר**: משום שעדיין גבורת דוד קיימת, **לרבי יוסי ברבי חנינא**: שעדיין ארבע מאות ילדים בעלי אגרוף של דוד קיימים שהיו בני יפת תואר ומגדלי בלורית, שייראו כבעלי אימה ומהלכים בראשי הגייסות ועליהם סמך במלחמות.

לרבי אבא בר כהנא: בלי זכות דוד שעסק בתורה לא עשה יואב מלחמה, ובלי יואב לא עסק דוד בתורה שנאמר 'יהי דוד עושה משפט וצדקה לכל עמו ויואב בן צרויה על הצבא'. ודרש גם 'וישבו אותו מבור הסרה', אבנר נהרג על צפחת מים וכריתת כנף מעיל שאול שלא המליץ על דוד כמה שהוא צדיק שלא הרג את אז את שאול.

'זהשיב ה' את דמו על ראשו אשר פגע בשני אנשים צדיקים וטובים ממנו' - 'טובים' - שדרשו אך ורק והוא לא דרש, עמשא כנ"ל, ואבנר שלא רצה להרוג כוהני ה' כשציווה שאול. 'צדיקים' - שהם קיבלו ציווי בפה ולא עשו כדברו, ויואב הרג את אוריה באיגרת של דוד. **'ועמשא לא נשמר'** - שלא חשדו שיהרגו.

'ויקבר בביתו במדבר' - שביתו מופקר לכל, או שביתו היה כמדבר שמנוקה מגזל ועריות. **'ויואב יחיה את שאר העיר'** אפילו במיני דגים קטנים שלח למזון העניים.

הדרן עלך פרק נגמר הדין

דף מ"ט - ע"ב

פרק שביעי - ארבע מיתות

משנה. ארבע מיתות בית דין - לת"ק: סדר חומרתם הוא סקילה שריפה הרג חנק, **לרבי שמעון**: שריפה סקילה חנק הרג, ונפקא מיניה למי שנתחייב שני מיתות שנידון בחמור.

כל מקום ששנו חכמים דרך מניין, במצוות חליצה - שהמצווה שקוראת היבמה מאן יבמי, וקורא היבם לא חפצתי, חולצת ורוקקת ואומרת ככה יעשה לאיש, אין הסדר מעכב. **בלבישת בגדי כהונה** - שבסדר המשנה הוא כתונת מכנסיים מצנפת אבנט, וכהן גדול מוסיף חושן אפוד מעיל וציץ, אין הסדר כן שהרי מכנסיים קודמת לכל שנאמר ומכנסי בד ילבש על בשרו, והקדים התנא כתונת משום שמכסה את כל גופו. **בשבעה סממנים** - שמעבירים על כתם לדעת אם הוא דם או צבע, א. רוק תפל, ב. מי גריסים, ג. מי רגלים, ד. נתר, ה. בורית, ו. קמוליא, ז. אשלך, - שדווקא שהם בסדר זה הם מועילים. **ארבע מיתות בית דין** - מחלוקת רבנן ורבי

שמעון. **עבודת יום הכיפורים - לרב פפא**: סדר העבודה מעכב, **לרב פפא סבא**: משום חומרת היום ולא משום חומרת עבודה זה למעלה מזה. **תמיד - לרב הונא**: הסדר מעכב, **לרב פפא**: הוא למצווה ולא לעיכוב.

סנהדרין דף נ'. יום ד' פרשת בשלח
ז' שבט תשפ"ה

דף נ' - ע"א

סדר חומרת מיתות בית דין לרבנן

סקילה: חמור משריפה - שניתנה למגדף ועובד עבודה זרה שהם חמורים שכופרים בעיקר, והגם שבת כהן שזינתה שהיא מחללת את אביה בשריפה, סברו רבנן שנשואה בשריפה וארוסה בסקילה שחמור. חמור ממיתת סייף - הגם שניתן לאנשי עיר הנידחת שממונם אבד, מכל מקום מדיחי עיר הנידחת בסקילה שכח המדיח מרובה. חמור ממיתת חנק - הגם שניתנה למכה אביו ואמו שהוקש כבודם לכבוד המקום, הואיל שהוציא תורה לארוסה מחנק לסקילה משמע מכאן שסקילה חמורה.

שריפה: חמור ממיתת סייף - שלומדים גזירה שווה אביה אביה מסקילה מה להלן סקילה חמורה גם כאן שריפה חמור מסייף. חמור ממיתת חנק - מכך שהוציאה תורה לנשואה בת כהן מבת ישראל מחנק לשריפה.

סייף: חמור ממיתת חנק - הגם שניתנה למכה אביו ואמו שהוקש כבודם לכבוד המקום, שפושט יד בעיקר עדיף.

דף נ' - ע"ב

סדר חומרת מיתות בית דין לרבי שמעון

שריפה: חמור מסקילה - שסובר שבת כהן ארוסה גם בשריפה, והואיל שיצאה מסקילה לשריפה שמע מיניה שריפה חמורה. חמור מחנק - שהוציאה תורה נשואה בת כהן מחנק לשריפה. חמור ממיתת סייף - שהרי מדיחי עיר הנידחת נידונים בחנק לרבי שמעון, ואנשי עיר הנידחת במיתת סייף, וכיוון ששריפה חמור מחנק כל שכן שחמור ממיתת סייף.

סקילה: חמור מחנק - הואיל שהוציאה תורה לארוסה בת ישראל שהיא בסקילה מנשואה שהיא בחנק. חמור ממיתת סייף - שמדיחי עיר הנידחת בחנק ואנשי עיר הנידחת בסייף ואם סקילה חמור מחנק כל שכן מסייף.

חנק: חמור ממיתת סייף - ממה שמדיחי עיר הנידחת בחנק לרבי שמעון, ואנשי עיר הנידחת בסייף, ועונש המדיח עדיף.

נערה המאורסת בת כהן שזינתה - לרבנן: בסקילה, שבארוסה לא יצאה לשריפה שהרי סקילה חמורה. **לרבי שמעון**: בשריפה, שהרי שריפה חמור ובת כהן הייתה בכלל גם ארוסה וגם בנשואה וכשם שהוציאה נשואה לשריפה כך ארוסה הוציאה לשריפה להחמיר עליה. אבל זוממי ארוסה ונשואה בת כהן נשאר בכלל הפסוק 'היא באש תשרף' ולא בועלה ולא זוממיה.

זינתה מאביה - לרבנן: בסקילה, **לרבי שמעון**: בשריפה. ונלמד מזה שמי שנתחייב שני מיתות בית דין נידון בחמורה.

סנהדרין דף נ"א. יום ה' פרשת בשלח
ח' שבט תשפ"ה

דף נ"א - ע"א

'בת איש כהן כי תחל לזנות' - בחילולי של זנות, אבל בחילול שבת אין אומרים שתידון בשריפה הואיל וריבה

דף נ"ב - ע"א

משנה. מצות שריפה - היו מקיימים בזריקת פתילה לתוך פיו ויורד לגופו ומעיו נשרפים, וכדי שיפתח פיו היו חונקים אותו בחוט קשה מוקף ברכה כדי שיפתח פה, ולרבי יהודה חוששים שימות מזה ולא קיימו מצוות שריפה ולכן פותחים פיו בצבת, וכדי שלא ינוע ותישרף גופו משקעים אותו בזבל.

מקור למצוות שריפה

לרב מתנה: לומדים מעדת קורח ששריפת נשמה וגוף קיים שנאמר 'החטאים בנפשותם' ולרבי אלעזר שם היה שריפה ממש ומה שנאמר 'בנפשותם' נתחייבו שריפה על עסקי נפשותיהם.

לרבי אלעזר: לומדים גזירה שווה שריפה שריפה מבני אהרן שנאמר 'זימותו לפני ה'" כעין מיתה, ולרב מתנה שם היה שריפה ממש היה אלא שהתחיל מבפנים, שנכנסו שתי חוטים אש בחוטם כל אחד מהם. ולומדים מכאן ולא משחוטאי חוץ שיש בו דמיון יותר שכן שניהם באדם ובחוטא ונטילת נשמה ודבר שאין בו פיגול. ומה שלא לומדים ממה שהוא שריפה ממש משום 'ואהבת לרעך כמוך' ברור לו מיתה יפה, ובגזירה שווה יודעים שנקרא שריפה.

נדב ואביהו בני אהרן מתו - הלכו אחרי משה ואהרן ואחריהם כל ישראל והיו אומרים מתי ימותו זקנים הללו ואנו נהיה המנהיגים, ואמר להם הקב"ה נראה מי קובר את מי, וכגמלים הזקנים שנשאו יותר ולכך הצעירים מתים מוקדם.

עדת קרח - תלמידי חכמים היו וכיוון שראה קרח שנהנו ממנו אז ירדו דרגתם והשיא לחטוא שעם הארץ מביט על תלמידי חכמים בתחילה ככלי זהב וכשנהנה ממנו ומספר עימו יורד בדרגה עד כלי חרס שאם נשבר אין לו תקנה.

דף נ"ב - ע"ב

רב חמא בר טוביה - שרף בת כהן שזינתה בזמורות וטעה בזה שאין מתקיים בזה מצות שריפה, וכן טעה שבזמן שאין כהן אין משפט.

רבי אלעזר בר צדוק - סיפר שראה בקטנותו ששורפים בת כהן שזינתה ואמר לו אין מביאים ראיה מהקטן, ושוב טען שחזר וראה כן בגדלותו ואמר לו שלא היה בית דין בקי. **משנה. הנהרגים** - **לרבנן:** היו מתיזים ראשם בסייף, מעומד כדרך המלכות, שכך כתוב בתורה. **ולרבי יהודה:** זו היא מיתה מנוולת והוא חוקות הגוי רק שוכב ומורידים ראשו בקופיץ, אמרו לו אין לך מיתה מנוולת יותר מזו, וכן בשריפת חפצי המלך אחרי פטירתו שאין בכך משום דרכי האמורי שכך לומדים מפסוק.

אנשי עיר הנידחת - נהרגים שנאמר 'לפי חרב' ורוצח עבד נאמר נקום ינקם ונאמר בנקמה חרב, וממה שנאמר לפי חרב יודעים שהוא בצוואר ומה שלא חותכים אותו לשנים משום שנאמר ואהבת לרעך ברור לו מיתה יפה, ובן חורין - לסובר סייף חמור לומדים קל וחומר מעבד, ולסובר חנק חמור לומדים ממה שהוקשו כל רוצחים לעגלה ערופה שעורפים הראש ומה שהוא לא בקופיץ ובעורף משום ברור לו מיתה.

התורה בכהן מצוות יתירות וכהן שמותר בעבודה בשבת לא החמירו בו.

פנויה אינה נשרפת שלומדים 'אביה' מגערה המאורסה שהוא זנות עם זיקת הבעל, אלא נעשית זונה ונפסלת מהכהונה. ואין לומר 'אביה' היינו שזינתה באביה ונלמד מזה שאין לומדים גזירה שווה 'הנה' 'הנה' 'זימה' 'זימה' לחייב שריפה בבת ישראל שזינתה מאביה, שהרי נאמר 'היא מחללת' ולא שאביה חיללה. ומהוספה 'ו' בת כהן' לומדים לרבות נערה נשואה ובוגרת ארוסה ונשואה.

'היא' - בשריפה, ולא בוועליה וזוממיה בשריפה.

בת כהן שניסת ללוי או לישראל: אסורה לאכול בתרומה, ואם אכלה משלמת רק קרן ולא חומש שאינה זרה, ונידונת בשריפה שנאמר 'ובת איש כהן' אגם שאיננה כהנת עכשיו, ואין אומרים שנתמעטה מפסוק 'כי תחל לזנות' שכבר היא מחוללת מהכהונה כשהיא תחת בעלה.

בת כהן שניסת לעכו"ם או חלל או ממזר או נתין: (כסובר שקידושין תופסים), **לרבי מאיר:** משלמת קרן וחומש, ומיתתה בחנק כבת ישראל, **לרבנן:** משלמת קרן ולא חומש, ומיתתה בשריפה.

רבי אליעזר אומר את אביה בשריפה ואת חמיה בסקילה:

לרבין בשם רבי יוסי ברבי חנינא: כוונתו כשיטת רבנן, שנשואה שמיתתה למטה ממיתת זנות אביה - יוצאת מחנק לשריפה. אבל ארוסה שהיא למעלה ממיתת אביה - שהיא בסקילה, נידונת במיתת חמיה בסקילה. וקשה שלא אמר למעלה ולמטה.

לרבי ירמיה: כרבי ישמעאל, שארוסה שהיא ברשות אביה - בשריפה, ונשואה אם מחמיה זינתה - היא בסקילה, ומכל אדם - בחנק.

לרבא: כרבי שמעון, וסובר שארוסה עולה דרגה אחת מסקילה לשריפה אף נשואה מחנק לסקילה. וקשה שהרי לרבי שניהם בשריפה.

לרבינא: כרבנן, והפוך. שברשות אביה - בסקילה, וברשות חמיה - בשריפה.

דף נ"א - ע"ב

בת כהן ארוסה - לרבי ישמעאל: בשריפה, שנאמר 'איש אשר ינאף את אשת רעהו מות יומת הנואף והנואפת' הכל היו בכלל והוציא הכתוב ארוסה בת ישראל בסקילה, וכת כהן בשריפה מה כשהוציא בת ישראל הוציא ארוסה ולא נשואה אף כשהוציא בת כהן. **לרבי עקיבא:** גם נשואה בשריפה, כרבי שמעון, ולומד 'ו'בת לרבות נשואה.

זוממי בת כהן נהרגים במיתת הבעל - שנאמר 'ועשיתם לו כאשר זמם לעשות לאחיו' ולא לאחותו.

בת כהן בעלת מום נשארה בכהונה - ואין אומרים כשם שחלק בזכרים לענין עבודה בין תמימים לבעלי מום כך נחלק בבנותיהם. **לרבי עקיבא:** מפסוק 'הם מקריבים והיו קדש'. **לרבי ישמעאל:** ממה שנכתב 'ו'בת כהן, ולומד הפסוק 'את אביה היא מחללת' שלא צריך לגזירה שווה, ונדרש כרבי מאיר שאם היו נוהגים בו קודש וכבוד, נוהגים בו חול ובזיון ואומרים ארור שזו ילד וגידל ושזו יצאה מחלציו, וכדבריו קוראים רשע בן רשע גם לרשע בן צדיק.